

Wõta ja loe!

№ 17. — 3. aastakäik.

Kiirgaw süda.

Rogu Itaalias äratas suurt tähelepanu noine Anna Morano, kelle süda jaadab wälja pimedas nähtawoit tti. Seletamatu nähte tunnistajaks olid haigemaja teenijad ja mitmed tuntud nimelega arstid. Raskesti astmahaiqe naine ei teadnud ise sellest midagi, et ta teha pimeduses kiirgab, ja arstiteadus seisab siin mõistatuse ees.

(Ujaleht.)

Uutele ja taas uutele nähteile komistab tänapäewa teadus ja inimõistus. Kuidas kõike seda seletada. On asju mida raske aru saada ja paugu-pealt seletada.

On sellega kuidas on, kuid kindel on see, et meie südamest wäljuwad mitmesugused mõjud, waimsed kiired meie ümbrusse. Need mõjud, mis sealt wälja hoowawad, wõiwad olla kahesugused: head wõi pahad, olenedes sellest, millega meie süda n. ö. „laetud“ on. Ta on kui akkumulaator, mida nägematud jõud waimuilmadest laewad, inspireeriwad ja mis siis omakorda seda edasi annab oma ümbruses. Jeesus ütleb: „Sest südame seest tulewad wälja — kurjad mõtlemised, tapmised, abielurikkumised, hoorajahid, wargused, waletunnistused, teotamised. Need on asjad, mis inimese roojaseks teewad.“ Matt. 15: 19—20.

On märgata väga tihti, kuidas inimene, kelle süda on täidetud sarnaste asjadega, seda justkui wälja kiirgab. Ei saa peita, mis meie südames elab. Inimene, kes lihahimudes ja kiredes sipleb, kannab endaga kaasas roojast atmosfääri, mida tunnewad teised inimesed.

Wastupidiselt inimene wõib ka endast saata wälja häid jumalikke mõjusid, kui ta sees elab Püha Waim. Ta ligiduses olijad inimesed tunnewad seda, ilma et tal pruugiks suudki lahti teha. Sellest inimesest hoowab jumaliku armastuse ja rahu waim. Mida me wälja kiirgame, see elab meie sees. Mis meie sees elab, seda oleme saanud sellelt, kes walitseb meie üle. Nii siis wõime teada missugusest waimust mõjutatatakse meid.

Kuid on weel üks imelik kiirgaw süda. See on Jeesuse — Jumala süda. Sealt kiirgab wälja igawese armastuse tulekiiri maailma pimedasse öösse. „Jumal on armastus“ ütleb Johannes, kes oli oma pea pannud Jeesuse südame juure. Seal oli armastust ja soojust, seal oli halastust ja lepitawat armu, kuid samuti pühitsewat jõudu. Jumala südame juures muutub meegi külm elutu süda uueks, muutudes südameks, kelle sihiks wiia walgust, soojust ja armastust külma maailma ja meeheite öösse. Need on Jumala tuldhinged, süüdatud pühast tulest. Oled sina üks neist? P. S.

Kas sõidate taeva poole?

Manchesteri ja Leedsi vahelisel rongil Inglismaal jagab keegi mees sõitjatele traktaate. Teiste hulgas näeb ta waguni nurgas üht hallpäist wanameest istumas, kellele samuti ulatab traktaadi ja küsib: „Sõber, kas sõidate taeva poole?“ „Ma elan seal“ vastab wanake. Küsija on imestuses ja arwab, et wanamees pole teda õieti mõistnud ja kordab oma küsimust waljema häälega: „Ma küsin, kas sõidate taeva poole?“

„Ma elangi seal“ on taas wanakese vastus.

Mees arwab, et wanakene on väga wiletsa kuulmisega, ning arwab teda küsivat, kas ta sõidab Leedsi. Seepärast kõrgendab ta weelgi oma häält ja küsib üsna waljult:

„Ei, ma küsin, kas sõidate taeva poole?“

„Ma elangi seal“ vastab wanamees. „Juba aastaid elan ma seal, sellest ajast saadik, kui ma kord patufena tohtisin tulla Snnistegiija Jeesuse juure, kes mind üles tõstis patuporist ja oma were läbi andeksandmise tõi. Sellest ajast saadik elan ma temas ja kus Jeesus on, seal on taewas.“

See mees oli mõistnud õieti seda, mida ap. Paulus ütleb: „Aga Jumal, kes rikas on halastusest, oma suure armastuse pärast, miska tema meid on armastanud, see on ka meid, kui meie üleastumistes furnud olime, Kristusega elawaks teinud ja on meid ka ülesäratanud ja ka taewastesse asjadesse pannud istuma Kristuse Jeesuse sees Ew. 2:4—6.

Inimeste huwialad mõtawad olla mitmesugused, samuti väga erinewad nende püüded siin elus, kuid siiski ühendawad meid tee ja reisisiht. Seda märkame sageli pikamaa reisidel.

Raks suurt peateed wiitawad siit elust läbi — igawikku. Nad on väga erinewad üksteisest, niisama kui diametraalselt wastupidised on nende lõppsihid.

Sõidame rongis — elurongis. Kilomeeter kilomeetri järele möödub me elus. Jaamad milksatawad mööda. Hädas ja pimedail elutundidel nagu litguks ta waid wenides edasi, rõõmuhetkel ja päiksepaistel tormab ta kiirrongina. Ikka lähemale igawikule wiib ta meid. Kuhu wiib ta meid lõpuks?

Seda küsimust sageli unustame. On nii palju tegemist kõige muuga, mis kõidab me meelt ja wiib aja. Pealegi on sõbrad, kes oskawad peletada peast seesuguseid „süngeid“ mõtteid.

Kuid — kuhu jõuame tee lõpul?

Milleks ma elan? Mis on õieti mu elu eesmärk? Mis saab minust, kui ära suren? Need on elu tõsisemad küsimused, millede wastu sõdib kergemeelne meelelaad, ühepäewa liblikate filosoofia, ega taha lasta neid läbi meie mõttemaailma wärawate. „Ela, lõbusta waid, ära muud mõtle!“ — nii hüüawad naudingu inimesed.

Ja ometi walguna sähwatawad need küsimused wahest läbi meie sihtelma, mõnikord isegi ehk keset pöörasemat hurmawamat elukeerist.

Nii rabam on selle mõju — ta walgel muutub nii meeletuks, äärmiselt mõttetuks, madalaks kõik tühipärane au ja kuulujuse otsimine, rahanälg ja lõbuajanu.

„Ei wõinud enam pidutseda. Ratkestasin tantsu ja tormasin pidusaalist wälja öösse . . .“ nagu wäljendas üks seesuguseid. See wälgu walgus oli näidanud senini pimedusse looritud, ebamääraast tulewikku ja lõppjaama kohmetama panewas selguses — ees seisid hukatus. Sinna poole oli ta kihutanud oma rongis.

Oli wiimane aeg maha astuda sellelt rongilt, et walida uut teed — teed õndsuse.

On antud waba walik. Ei keegi muu, kui ise oleme wastutawad lõplikult oma hinge pärast.

Kes juhib meid õigele teele?

On ainuke õige sõiduplaan ja teekaart olemas — Jumala sõna, Piibel. Punaase joonena käib sellest läbi Jumala päästmise plaan — tee õndsusesse. Loe seda. Palu seletajaks Püha Waimu ja anna oma elu Jeesusele, kes kord andis oma elu meie heaks. Tema ütleb: „Mina olen tee, tõde ja elu, ükski ei saa Isa juure muidu, kui minu läbi“ Joh. 14 : 6.

Ruhu wiib sind ju tee? Matt. 25 : 46.

Ainult seitse päewa!

Üks uni ja selle tagajärjed.

Charles M. Sheldon.

36

Hardy läks ühele poleermasinala ja waatas enda ümber. Õhk oli weel täis gaasi ja suitsu, segatud raua tolmuga ja oli häinuga nagu tavaliselt sarnastes ruumides. Töödised olid waitles ja täis aukartust. Mõned olid kuulnud direktori kõnet neljapäewa õhtul ja nad olid edasi rääkinud, et ta oli nii põhjalikult mööbunud pühapäewaste haawatute eest hoolitsenud, et nad kuidagi wiisi häda ei peaks kannatama. Kõik filmid waatasid läbi sinkjashalli wabriku õhu sellele kogule, kes seisid sirgelt masinal ja waatles neid näoilmega, mida keegi ei jaksanud mõista. Kui aga Harry Hardy oma kõnega oli juba alanud, hakkasid nad teda mõistma.

„Mu wennad,“ nii algas direktor teatud wärinaga hääles, „et see wististi wiimane kord on, kus ma teile kõigile kõnelen, tahaksin ma helda, mis ma teile wõlgnen. Kaksikümneendiis aastat olen ma seda tööstust siin kohal juhitanud kunagi mõtlemata neile 800 tööliisele siin töökodades. See oli mulle ükskõik, kas nende naised ja lapsed haiged on wõi surewad. Ma ei teadnud, kuidas teie oma kodudes elate, wäljaarwatud seda, et wõrreldes minuga pidi teil wäga kitsas olema. Kõik need 25 aastat olen ma äärmiselt ükskõikne olnud teie wastu ja mulle pole kunagi mõttesegi tulnud, et see wõiks teisiti olla. Ma olin liig ihekas, et omaist seisukohast teid mõista ja selle järele toimida. Ma pole teid mitte selleks jüta lastnud koguda, et teilt wabandust paluda, et ma need 25 aastat ihekest olen teeninud, waid teile ka teatada, et Jumala käsi mind haaranud on sarnasel wiisil, et ma kord heameelega teid kõiti oma wendabeks nimetada tahaksin ja seda teen ma täna, kuna ma täna seda weel wõin. Ma palun teid, kui te pärast minule mõtlete, siis mõelge minule nii, nagu ma täna teie ees seijan ja mitte nii, kuidas olen olnud mööbunud aastail.

Ma ei saa igat juhust nimetada, kus ma armastust kõitide inimeste wastu jalgade alla olen tallanud. Ma olen end kristlaseks nimetanud, olen olnud kirikuliiige, ja siiski tunnistatan ma siin sellel tunnil, et ma jageli mulle seltsi poolt antud wõimu furjasti olen tarwitanud. Olen rohkem kui üksford ustawaid tööliisi wallandanud

ja valga maha kiskunud, et suuremaid dividende saavutada. Ma tunniatan seda kõiki ja loodan, et mulle kõik, mis ebakristlik oli, saab andestatud!

Selle hulgas, mida me oma taasinimestele külge poogime jääb midagi, mis mitte ei kao, vähemalt osas jääb. Nii jääb ka minu isekuse pitsat sellele paigale; nõib aastaid kesta, kuni see on kustutatud. Mis oleksin ma võinud olla teile kõigile! Oleksin võinud oma häält tõsta pühapäevase töö vastu — ma ei teinud seda kunagi. Oleksin võinud oma mõju ja rikkust kasutada selleks, et tööliste ehitada laste mugavaid elamuid — ma pole sõrmeigi selleks liigutanud. Oleksin võinud jelles kaasa aidata, et tuhandel inimesel elu fergendada, kuid ma olin oma isekuses rahul sellega, et ma ise omašin torema maja ja austatud seilukoha. Do, täna pole šin ühtegi meest, kes õnnelikum ei võiks olla, kui mina seda olin. Jumala nimel, kes andestab meie patud Jeesuse pärast, loodan ma, et ka mulle mu ülekohus on andestatud!

Armastage Jumalat ja kuulge ta sõna. Arge kadetlege rikkaid — nad on sageli palju vaesemad, armetumad kui aimate. Tõšine õnn seilib puhtas, heas südametunnistuses ja rahus Jumaloga. Ma tänan teid teie tähepanelikuse eest! Mitte ma nii teiega kõnelen, saate paremini mõistma, kui te esmaspäeval jälle šia oma tööle tulete.

(Järgneb.)

Wiisil: Oh Jeesus Kristus tule ša. P. 31.

Jušt nii kui olen, tulen ma Su juure, Õnnistegija, Mind pese oma werega Ja wõta mind šu lapselks ka.

Su vastu olen eššinud Ja karistust ka teeninud, Küll juur on minu patušüü, Ei seda tasuda ma wõi.

Su töotušestest finni pean Ja armu peale lootma jään: Üht kahtsejat hinge ša Ei taha wälja lükata.

Wiisil: Oh anna tuhat keelt ša mulle. P. 141.

Üks aeg on teistest kõige kallim, See on šu kutsumise aeg, Mill Püha Waim šind hüüab waljem: Oh tule koju, kadund poeg! Oh pane seda tähele Ja ära oota homšeni!

Küll mitmel wiisil, šagedasti, Su Jumal on šind kutsunud, Mis mõni ford ka wägewasti Su hinge peale mõjunud; Ta täna jälle hüüab šind, Mis wastad talle, armas hing?

Ära mine minušt mööda, Armas Jeesuke! Wõta minu palwet kuulda! Nüüd ja alati!

R o o r: Jeesus, Jeesus, Šind nüüd palun ma Šiis kui teistel' armu annad, Anna mulle ka!

Südamest nüüd palun wäga Armu šinu käest, Paranda mu hinge wiga! Päästa patu wäest!

(Talle k. 153.)

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmub 2 x kuus. Makšab aastas 50 š., 1/2 a. 52 š., wälismaale 1 fr. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktaat-mišjoni heaks, tellimisi ja kaastööd šaata toimetaja aadressil — P. Sink Päikese 5-7, Tallinn.

„Külwaja“ (om. H. Kaups) trükk, Keilas 1934.